

"Lumina... ținută departe de lume"

3 mai 2005

Gili Cârstea

Într-o scrisoare din Australia, trimisă spre publicare redactorului de la Review, Uriah Smith, sora White face probabil cea mai clară descriere a soliei îngerului al treilea. Trimisă poporului nostru în 1888 și urmând să se transforme în marea strigare, „ultima solie de har” era o descoperire complet nouă a neprihănirii lui Hristos, care prezenta bisericii și lumii caracterul lui Dumnezeu eliberat de toate accesoriile nelegiurii cu care îl acoperise vrăjmașul.

Dar redactorul de la Review nu a socotit necesar să permită bisericii și lumii să afle că solia 1888 avea de-a face cu caracterul lui Dumnezeu. Scrisoarea a zăcut în sertarul redacției timp de 56 de ani, iar unii dintre cei care declară că iubesc solia 1888 se întrebă și astăzi ce legătură există între neprihănirea lui Hristos și caracterul lui Dumnezeu. Această neînțelegere îi așează în poziția destul de neplăcută de a afirma că solia nu era altceva decât o actualizare a îndreptăririi prin credință pentru Biserica Adventistă, care pierduse doctrina lui Luther în agitația din jurul legii.

Această mărturie „rătăcită” și istoria ei ne arată, dacă mai era nevoie, disperarea lui Satana de a camufla perversiunile operate de el în concepția lumii despre slava lui Dumnezeu. Succesul de la Minneapolis i-a permis să împiedice unirea soliei îngerului al treilea cu solia „celuilalt” înger din Apocalips 18.

Observați claritatea cu care se oferă bisericii soluția simplă pentru ploaia târzie și marea strigare:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală [...]

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrăjmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua

cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

„Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător, ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-L pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.”

În aceste câteva paragrafe avem cea mai clară dovadă că solia 1888 urmărea să lumineze pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu. Solia a început cu o dezbatere despre rolul legii, și urma să se încheie cu ștergerea păcatelor și scrierea caracterului lui Dumnezeu în templul sufletului celor care ajungeau să-L cunoască în această lumină.

Marea controversă nu se poate încheia atâta timp cât poporul rămășiței crede că Dumnezeu este la originea suferinței și morții, mai ales la originea morții veșnice, pe care ei o consideră ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu. Solia 1888 urmărea să înlăture ideile preconcepute după care „ruina și moartea” vin din mânia lui Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat. Ea scotea din întunericul medieval adevărul că „ruina și moartea” sunt rezultatul sigur al despărțirii de Dumnezeu, deconectarea voluntară de la izvorul vieții, pe care Dumnezeu nu are dreptul să o interzică celor care o doresc cu insistență.

Dar opoziția stărnită la Minneapolis a îngropat pentru un secol această frumoasă descoperire a neprihănirii lui Hristos, iar biserica nu știe de ce caracterul lui Hristos nu a fost încă „desăvârșit reprodus” în poporul Său, ca să aibă loc a doua venire.

Articolul trimis din Australia se încheie așa:

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire” - nimic nu-i face să se poticnească.

În nelegiuire nu există pace; nelegiuirii sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește neprihănirea Legii în Hristos este în armonie cu Cerul. „Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; neprihănirea și pacea se sărută.”